

«Տխուր ողբեր թող չքանդեն քեզ, եւ ըսաւ, եւ
 Թող չցնդին ոսկի յոյսերդ ցիրուցան.
 Իր վերջն ունի ամէն կնճիռ, ամէն ցաւ՝
 Չինք մոռցնող ժպիտները լուսացան:

Ահա ի՛նչպէս, տես, կապոյտն ալ կամարին
 Մերթ ամպերու գորշութիւնով կ'աղարտի,
 Անձրեւին տակ իր ժպիտներն կը մարին,
 Անձրեւն, եւ այդ լաց, եւ սակայն երգն է աւարտի:

Ամէն անձրեւ արեւ մ'ունի իրմէն վերջ,
 Ինչպէս ամէն լաց իր ժպիտն արփենի.
 Ու տեւական ուրախութիւն մը միշտ պերճ
 Պիտ՝ յաջորդէ ժպիտներուն երբեմնի»:

1903, Յունուար

9. ՀԻՒԱՆԴԻ ՀԵՒՔԵՐ (Ցայգերգ)

I

Վանդակին մէջ փակուած հէք
 Թռչնիկին պէս մենաւոր,
 Բանտըւեցան սրտիս սեզ,
 Վարդ բաղձանքները բոլոր:

Դուրսն ամէն բան կը խայտայ,
 Ծառ ու ծաղիկ կամ դալար.
 Սրտիս մէջ սեւ պար մը կայ
 Նուագներու տրտմալար:

Թռչնոց ճիչին պէս յիմար
 Եւ նուաղկոտ կ'երկերին,
 Թոյլ խագերու մէջ տկար՝
 Մութ երգերս կ'երկարին:

II

Լուռ քերթուած մը կապոյտի
 Կ'երգէ ցայգը լուսաւոր.